

Вежди отваря света пред 12-годишния Захари

автор: [Валерия Велева](#)

“От това детство помня само как тате ми купи сандвич и ме прегърна... Толкова ми беше хубаво!... Някои хора умират от глад по този свят и бих искал да го спра това. Как? Не знам!... Имам си своя Библия и я чета. И всеки път се чудя Исус като има толкова сила, защо с тази сила не довърши Дявола?”

Едва ли някой би допуснал, че този въпрос би могъл да вълнува едно дете. Но той се върти в главата на един петокласник, на 12-годишния Захари Цеков от Дома за деца, лишени от родителска грижа в с. Разлив, Ботевградско. Момчето - будно, енергично, талантливо, обичащо да рисува, да пее, пленено от магията на театъра - от две години е под грижите на държавата. Майката отдавна се попиляла по Гърция, бащата умира почти в ръцете му, трите му братчета - пръснати по различни домове. Захари може да готви, да чисти, да пере, да върти цялата домакинска работа. Бил тригодишен, когато за последен път видял майка си, след още 4-5 бащата бил покосен от тежка болест и легнал на ръцете на невръстния си син. Докато склопи очи. Тогава Захари станал едно от онези хиляди деца на България, в живота на които

чуждите стават свои, а своите - чужди

В края на март БНТ в рубриката си “Под дъгата” излъчва очерка за Захари “Бог е дете”. Пъстри замислени очи, в които сякаш е събрана тъгата на

света, дълги мигли, които сякаш скриват болката, и широко отворено лице, излъчващо необяснима доброта. И едни мъдри мисли, които не съответстват на крехката му възраст. Това грабва сърцето на Вежди Рашидов, чийто поглед случайно е прикован в тв екрана. И изплуват спомени от неговото тъжно детство: сиропиталището, мъката по ранната загуба на майка и баща...

На следващия ден Вежди звъни в дома в с. Разлив. “Търси ви министърът на културата”, в думите на секретарката си директорката Тонка Ламбева съзира шега. “Като му чух гласа обаче, се възхитих на това, което ми предложи. Но не се изненадах - знаех за благотворителността на г-н Рашидов, която винаги е била анонимна”, разказва пред “Труд” г-жа Ламбева. А министърът е ясен: “Искам да видя това дете, то е надраснало възрастта си, впечатли ме неговият ум, искам да му създам бъдеще. Ще поема изцяло подготовката на това дете за живота.”

Една съдба минава светкавично в телефонната слушалка. Министърът попитал какви са заложибите на Захари. “Роден артист е”, отвърнала Тонка Ламбрева, видяла щастлива зелена улица пред едно от децата, за които е отговорна. Захари приел без емоция шанса, който му се отваря.

Но очите му светнали

“Владее си емоцията, по свой начин тъгува, без да говори, но само по този блясък разбрах, че е доволен”, споделя учителката.

И в четвъртък Захари вече е в кабинета на министър Рашидов. Стиска мъничките си юмручета, прехапва с напрежение устните и се опитва да се усмихва. Вежди го поеме в обятията си: “Харесах те много. И аз съм бил в дом като теб. Ти си умен, искам да си ми приятел, искам да си учиш уроците, може да стигнеш много далеч. Ето, виж, аз от сиропиталището излязох и стигнах до министър. С воля и упоритост всичко се постига. Важно е да имаш цел, да вървиш в правилната посока. Твоят ум е причината да те помоля да станем приятели.”

Детето сякаш не може да осмисли какво означава всичко това за бъдещето му. И е нормално. Но пък се държи с достойнство. Разказва за живота си сякаш чете роман. “Веднъж като сготвих боб на баща ми, той много го хареса и ми каза: От теб ще стане добър готвач. Често съседите ни даваха храна, разделях я, за да имаме за повече дни. За тате много ми е мъчно. Когато се разделяхме, ми каза, че ме обича. В сърцето ми има място само за тате и за Господ.”... Няма сълзи. Само сянка на тъга. И мъка, за която няма думи.

По Коледа Захари играл в пиеска за живота на Исус, бил едно от децата, които не вярвали в чудодейното слово на Господ. В живота обаче Захари

вярва, че Господ е обич

И като възрастен се страхува от смъртта. “Страхувам се да не съм направил много грешки и да не отида в Ада”, разтваря душичката си петокласникът. И млъква.

“Това дете е надживяло логиката си - разкъсва мълчанието [Вежди Рашидов](#), който нервно върти писалка в ръцете си. - Отворено е към света. Знаем какво значи да живееш в дом, да страдаш за баща, да мечтаеш за майка, да имаш копнеж за полет. Шансът е някой да ти отвори широко прозореца да полетиш. Давам му този шанс - моето приятелство. Това е най-големият шанс. Ще му помогна да развие заложбите си. Ще му давам мъдри съвети. Той е малък и талантлив, аз съм зрял и препатил, ще го предпазвам от удари, ще му помогна да се ориентира в света. Знаем какво е радост на тези години: панталонки, ризка, обувки, е, ако може колело, компютър. Нашият разговор ще бъде за това - да се научим да бъдем хора, да имаме цел в живота...”

Захари попива. Очите му греят. “Договаряме ли се - ти ще се учиш, аз ще ти помагам”, пита го Рашидов и протяга ръка. “Договаряме се”, обещава Захари. “Искам да те видя завършил ВИТИЗ - продължава Вежди - ще получаваш месечно стипендия, харчи я за това, което искаш. А като пораснеш и станеш мъж - един ден ще изпием двамата по ракия, аз вече ще съм остарял, ти ще си силен и в теб ще виждам полета на душата си.”

Накрая все пак министърът успява да измъкне от Захари малката му детска мечта - колело. И тръгнаха да го купуват.